

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2007/56969-442, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 50/2008 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2007/56969-442 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci (dále též „úřad práce“) č. j. OLA-7512/2007-DM ze dne 25. 7. 2007, kterým nebyl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 18. 6. 2007 s ohledem na ust. § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon č. 435/2004 Sb.“).

Z napadeného rozhodnutí žalovaného se podává, že dne 18. 6. 2007 požádal žalobce o zprostředkování zaměstnání úřad práce, avšak již předtím písemným podáním ze dne 12. 12. 2006 sdělil úřadu práce vznik pracovního poměru u společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o. od 12. 12. 2006 v pracovním zařazení „generálně generální manager“, proto s ním dne 17. 7. 2007 bylo zahájeno správní řízení ve věci nezařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání z důvodů nesplnění podmínek dle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb. Po zahájení správního řízení žalobce úřadu práce sdělil, že pracovní poměr mu u společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o. nevznikl, což však nedoložil, neboť úřadu práce předložil pouze tvrzení, ve kterém uvedl a písemně stvrdil, že pracovní poměr u této společnosti nevznikl, přestože jak z výpisu obchodního rejstříku vyplývá, žalobce jako jednatel této společnosti byl vymazán z obchodního rejstříku k 29. 11. 2000 a od této doby je jediným jednatelem a společníkem paní I. V. Potvrzení oprávněného pracovníka k jednání za společnost OBCHOD-EFEKT, s.r.o však žalobce nedoložil, přestože byl k tomu vyzván.

V žalobě žalobce odkázal na vybraná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále též „správní řád“) a namítal, že dne 18. 6. 2007 předložil potvrzení o tom, že není v pracovním poměru ke společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o. Není tedy pravdou, že by nedoložil, že tento pracovní poměr byl ukončen, a pokud to úřadu práce nepostačovalo, měl si vlastním šetřením podklady pro vydání rozhodnutí opatřit.

Městský soud v Praze uvedl, že námitka žalobce stran porušení správního řádu není důvodná, neboť § 142 zákona č. 435/2004 Sb. vyjmenovává jednotlivá ustanovení tohoto zákona, na které se vztahuje správní řád. Mezi těmito ustanoveními není § 25 a § 27 zákona č. 435/2004 Sb. V evidenci uchazečů o zaměstnání nemůže být osoba uvedená v § 25 zákona č. 435/2004 Sb. a osoba, která žádá o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, je pak povinna podle § 27 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. rozhodné skutečnosti pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání dosvědčit. Jestliže tedy žalobce oznámil úřadu práce přípisem ze dne 12. 12. 2006, že téhož dne vznikl jeho pracovní poměr u společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o v pracovním zařazení „generálně generální manager“ a pokud žádal o zprostředkování zaměstnání ode dne 18. 6. 2007, musel by doložit potvrzením podepsaným oprávněnou osobou společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o, že tento pracovní poměr vůbec nevznikl anebo byl ukončen před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání, tedy před 18. 6. 2007. Potvrzení předložené dne 10. 7. 2007 úřadu práce není potvrzením o neexistenci pracovněprávního vztahu, neboť není vydáno oprávněným pracovníkem společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o. Potvrzení, že pracovní poměr nevznikl, bylo vypracováno a podepsáno pouze žalobcem, přestože žalobce není statutárním orgánem uvedené společnosti, neboť jakožto statutární orgán – jednatel byl vymazán dne 29. 11. 2000. Žalobce tak uvedené potvrzení nebyl oprávněn vydat a je pouze jeho tvrzením. Statutárním orgánem oprávněným k vydání potvrzení byla od 20. 3. 2004 A. V. a od 15. 5. 2004 též M. S. Jestliže tedy žalobce neprokázal ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání neexistenci pracovního poměru, který dle jeho tvrzení z 12. 12. 2006 měl téhož dne u uvedené společnosti vzniknout, musel úřad práce vycházet z toho, že žalobce nedoložil splnění podmínky pro zařazení uchazeče o zaměstnání podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb. Soud proto z těchto důvodů rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Důvody kasační stížnost podřadil stěžovatel pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v podání převážně dehonestujícího obsahu ze dne 8. 8. 2009 označeném jako „Preambule“ ocitoval § 142 zákona č. 435/2004 Sb. a § 26 odst. 3 téhož zákona a dovodil, že se na projednávanou věc vztahují pravidla o správním řízení, tedy i na prokazování skutečností rozhodných pro vedení evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel dále obecně odkázal na § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 2, § 6 odst. 2, § 36 odst. 3, § 50 odst. 3 správního řádu, tyto odkazy proložil urážkami soudce Mgr. Tichého a dospěl k závěru, že se soud nevypořádal s uvedenými „odvolacími důvody“. Z uvedeného podání lze dále uchopit námitku, že soud nepřihlédl k tomu, že správní orgán neuvedl, podle kterého zákona mohl po stěžovateli chtít doklady o existenci či neexistenci jeho pracovního poměru.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 8. 2009 stěžovatel upozornil na nesprávné číslo jednací rozhodnutí úřadu práce a doby, kdy měl být stěžovatel veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dále namítal, že není pravdou, že by neosvědčil neexistenci pracovněprávního vztahu ke společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o. Ke své žádosti o zprostředkování zaměstnání totiž předložil dne 10. 7. 2007 potvrzení o zaměstnání, kde uvedl, že mu pracovní poměr nevznikl a uvedené stvrdil svým podpisem, tj. stejným způsobem, jakým v rámci předchozí evidence oznámil, že není v žádném pracovněprávním vztahu. Pokud toto potvrzení nepostačovalo, měl si úřad práce a žalovaný opatřit pro vydání rozhodnutí podklady, provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a před vydáním rozhodnutí dát stěžovateli možnost vyjádřit se k takto opatřeným podkladům pro rozhodnutí. Úřad práce a žalovaný pouze konstatoval, že stěžovatel neprokázal skončení svého pracovního poměru ve společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o., aniž by tuto skutečnost ověřil či vyvrátil dotazem např. u příslušné správy sociálního zabezpečení, finančního úřadu apod. Podle stěžovatele se konečně soud nevypořádal se všemi skutečnostmi a tvrzeními jím uváděnými v podané žalobě, zejména pak s tvrzeními v tom směru, že ze strany žalovaného došlo k porušení správního řádu a zákona č. 435/2004 Sb.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a poukázal na § 27 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. Žalovaný je toho názoru, že pokud žadatel o zprostředkování zaměstnání úřadu práce skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání neosvědčil, úřad práce oprávněně vydal rozhodnutí o jeho nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Osvědčovací povinnost stěžovatele v daném případě vychází z hmotněprávní úpravy obsažené v zákoně č. 435/2004 Sb.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně nepovažuje za důvodnou námitku stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze, in concreto v tvrzení stěžovatele, že se soud nevypořádal s argumentací o porušení správního řádu. Soud se v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil k procesnímu postupu žalovaného a mimo jiné též k jeho námitkám týkajícím se vztahu zákona č. 435/2004 Sb. a správního řádu a ke všem dalším procesním aspektům, na nějž stěžovatel upozorňoval v žalobě.

Městský soud v Praze se taktéž dostatečně přezkoumatelným způsobem zabýval žalobními námitkami stěžovatele ve vztahu k porušení zákona č. 435/2004 Sb, přičemž tato námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku se jeví spíše jako subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody uvedenými v rozsudku soudu, nikoliv s jejich nedostatkem samotným.

Z napadeného rozsudku vyplývá, že v záhlaví jsou jednoznačně identifikováni účastníci řízení. Z odůvodnění rozsudku je jednoznačně patrné, jaké rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal. Za tohoto stavu věci nelze v uvedení chybného údaje identifikujícího prvoinstanční rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozsudku a v jiných překlepech spatřovat bez dalšího nepřezkoumatelnost tohoto rozsudku (navíc částečně výskyt zjevné chyby v psaní - identifikace prvoinstančního rozhodnutí soud opravil dne 5. 10. 2009).

Stěžovatel rovněž uplatnil v kasační stížnosti řadu námitek, které jsou obecnými tvrzeními či citací právních předpisů – správního řádu bez toho, aby poukázal na konkrétní pochybení správního orgánu a soudu. K tomu je třeba podotknout, že kasační námitky musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatel tak musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Jelikož stěžovatel svá tvrzení nikterak blíže nekonkretizoval, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito neurčitými tvrzeními zabývat.

Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že pokud podle § 26 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb. nesplňuje fyzická osoba podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, úřad práce o této vydá rozhodnutí, přičemž se aplikuje správní řád (§ 142 zákona č. 435/2004 Sb.). Závěry Městského soudu v Praze ostatně nejsou s tímto východiskem v rozporu, v projednávané věci je však jádrem námitek stěžovatele otázka, zda povinnosti stanovené v § 27 uvedeného zákona sdílí i správní orgány, a to ve smyslu opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí.

Podle § 27 odst. 2 č. 435/2004 Sb., první věty, skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání úřadu práce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání; změny těchto skutečností, s výjimkou nástupu do zaměstnání a výkonu činností uvedených v § 25 odst. 3, je povinen oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů.

Skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání musí tedy osvědčit uchazeč o zaměstnání úřadu práce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Například skončení svého pracovního poměru a dohody o pracovní činnosti (předchozího zaměstnání) prokazuje občan úřadu práce potvrzením o zaměstnání (zápočtovým listem). Skončení služebního poměru prokazuje občan potvrzením o výkonu služby. V případě, že zaměstnavatel nevydal svému zaměstnanci potvrzení o zaměstnání, prokazuje občan skončení zaměstnání podle zákoníku práce jinými písemnými doklady jako např. dohodou o rozvázání pracovního poměru, výpovědí a dalšími. Krajní formou osvědčování je čestné prohlášení osoby o ukončení pracovního poměru, event. i o dalších skutečnostech, které fyzická osoba nemůže při první návštěvě na úřadu práce doložit a jsou rozhodné pro její zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání.

Nejvyšší správní soud musí zdůraznit, že pro posouzení souladu zápisu uchazeče o zprostředkování zaměstnání do příslušné evidence se zákonem je logicky rozhodující, aby stěžovatel jako uchazeč o zaměstnání od samého počátku splňoval zákonné podmínky. Pokud tedy byl úřadu práce z jeho úřední činnosti znám pracovní poměr stěžovatele u společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o., a to na základě oznámení stěžovatele ze dne 12. 12. 2006, správní orgány zcela správně vyšly z této skutečnosti tvrzené stěžovatelem a požadovaly osvědčení o ukončení tohoto pracovního poměru či o tom, zda vůbec vznikl, na což stěžovatel v rozporu se svým oznámení ze dne 12. 12. 2006 nově poukazoval.

Skutečnosti zjištěné z obsahu spisu vyvolávají dojem, že si stěžovatel v řízení před správními orgány zcela neuvědomoval či zlehčoval význam tvrzení a následně průkazu o pracovně právních vztazích ve spojitosti s vedením evidence uchazečů o zaměstnání. Podstatné však je, že žadatel o zařazení do evidence rozhodné skutečnosti *„osvědčuje“*, nepostačí pouhé tvrzení, ale je nutno tyto skutečnosti vlastní aktivitou relevantně doložit a popsat, aniž by k jejich prokázání byl povolán z úřední povinnosti cestou přímé intervence správní orgán, jak se patrně domníval stěžovatel v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěry žalovaného i Městského soudu v Praze, jenž přesvědčivě vyložil, proč potvrzení předložené dne 10. 7. 2007 úřadu práce není potvrzením o neexistenci pracovněprávního vztahu, neboť nebylo vydáno statutárním orgánem uvedené společnosti či jinou zmocněnou osobou, ale toliko stěžovatelem, který tak požadovanou skutečnost v řízení neosvědčil. Při jednání dne 26. 6. 2007 byl vyzván k doložení potvrzení o době trvání pracovního poměru s vyznačeným průměrným výdělkem mimo jiné u firmy OBCHOD-EFEKT, s.r.o., ovšem při jednání dne 10. 7. 2007 předložil pouhý nevyplněný doklad o výdělku s vlastní poznámkou, že pracovní poměr mu nevznikl. Při dalším jednání dne 23. 7. 2007 uvedl, že ke dni podání žádosti o zařazení do evidence nebyl v pracovním a jiném poměru ve vztahu ke společnosti OBCHOD-EFEKT, s.r.o., tuto skutečnost opětovně neosvědčil. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že od posledního jednání se stěžovatelem do vydání rozhodnutí neučinil správní orgán

žádný úkon ani do spisu nezařadil jakékoli další podklady, s nimiž by se nemohl stěžovatel seznámit a jeho výtka ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu je tak nedůvodná.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že stěžovatele zastupovala již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátce odměnu za převzetí a přípravu zastoupení. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu